

ת"פ 39190/10/15 - מדינת ישראל נגד עלי בן סעיד אבו יוסף

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 39190-10-15 מדינת ישראל נ' אבו יוסף
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות עו"ד ערן בראור

נגד

הנאשם

עלי בן סעיד אבו יוסף באמצעות בא כוחו
עו"ד אורי בראון ממשרד עו"ד שלומי
בלומנפלד

הכרעת דין

כללי:

כנגד הנאשם, הוגש כתב אישום שייחס לו עבירות של **איסור החזקת ערך טבע מוגן** - בניגוד לסעיפים 33 (ד) ו-57 (א) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח 1998 (**להלן: "החוק"**), ובניגוד לתקנה 2(א) לתקנות גנים לאומיים, שמורות טבע ואתרי הלאום (איסור פגיעה בערכי טבע מוגנים), התשמ"ד - 1983; ו**צייד חיות בר מוגנת ללא היתר וללא רישיון צייד** - בניגוד לסעיפים 2 ו-14 (ב) לחוק הגנת חיות הבר, התשט"ו - 1955 (**להלן: "החוק"**).

עפ"י הנתען בכתב האישום, בתאריך 28.12.13 בשעה שאינה ידועה למאשימה ועד, לכל הפחות, שעה 19:35 בסמוך לצומת אחיהוד החזיק הנאשם, בתוך רכב מסוג ניסאן טראנו, בו הוא נהג, ובו ישבו שני נוסעים, ב-26 חוגלות מתות בתוך תיק.

החוגלות כולן נורו ונשחטו בצווארן באמצעות חפץ חד. ברכב נמצאו גם רובה צייד חד קני מתוצרת בנאלי בתוך נרתיק, תיק ובו 69 כדורי צייד, חגורת כדורים, משקפת, סכין שחורה ועליה נוצה ונוצות שזוהו כנוצות שלוי נודד.

רכב הטרانو הנזכר נצפה באותו מועד בשעה 17:20 או בסמוך לכך, בחלקה חקלאית הסמוכה לתחנת דלק פז שבגין גדרה לחפץ חיים כאשר חלקו האחורי של ושלווה אנשים, מתעסקים עם חוגלות המצויות ברכב.

החוגלות ניצודו על ידי הנאשם באותו מועד באיזור גדרה.

החוגלה הינה חיית בר מוגנת וערך טבע מוגן. במעשיו כאמור, החזיק הנאשם בחיית בר מוגנת ובערך טבע מוגן וכן צד חיית בר מוגנת. לנאשם לא היה היתר למעשיו.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען לחיפוש לא חוקי שנערך ברכבו. לאור זאת, התיק נותב לשמיעה בפני מותב זה (ראה פרוטוקול דיון מיום 23/6/16 בפני כב' השופטת אורית קנטור, סגנית נשיא).

תמצית פרשת התביעה:

התביעה העידה את פקחי רשות הטבע והגנים שטיפלו באירוע, הגישה מסמכים שונים בהם דוח על תפיסת החוגלות, חוות דעת מומחים, תמונות המתעדות את כלי הציד והחוגלות שניצודו.

תמצית פרשת ההגנה:

הנאשם בחר שלא להעיד, סנגורו טען, בתום פרשת התביעה, כי אין להשיב לאשמה, וביקש כי טענותיו אלה ישמשו כסיכום טענותיו בתיק זה (עמ' 39 שורות 26-28). כמו כן, הוסיף והגיש סיכומים מפורטים בכתב.

דיון והכרעה:

כאמור, לפי כתב האישום, הנאשם נתפס בצומת אחיהוד, כשהוא מחזיק ברכבו, בו ישבו שני נוסעים, ב-26 חוגלות מתות כאשר כולן נורו ונשחטו בצוואר באמצעות חפץ חד. ברכב נמצאו גם רובי ציד, תיק ובו 69 כדורי ציד, חגורת כדורים, משקפת, סכין ועליה נוצות.

עוד נטען בכתב האישום כי הרכב נצפה כשעתיים קודם לכן, בחלקה חקלאית הסמוכה לתחנת דלק, כאשר יושבי הרכב טיפלו בחוגלות המצויות בתוך הרכב.

העבירות המיוחסות לנאשם הן עבירות של אחריות קפידה, וכוללות איסור החזקת ערך טבע מוגן לפי סעיפים 33(ד) ו-57(א) לחוק הגנים הלאומיים והתקנות על פיהן, וכן ציד חיית בר מוגנת ללא היתר וללא רישיון ציד לפי סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק להגנת חיית הבר.

נציג בקצרה את התשתית הנורמטיבית הצריכה לעניין, ועל גביה נבחן את העובדות שהוכחו במשפט.

סעיף 33(ד) לחוק הגנים הלאומיים קובע כדלקמן:

"לא יסחר אדם בערך טבע מוגן, אלא על פי היתר כללי או מיוחד מאת המנהל, ולא יחזיק אדם בערך טבע מוגן, אלא על פי היתר כאמור או אם רכש היתר כטבע מבעל היתר סחר באותו ערך טבע".

"ערך טבע" מוגדר בסעיף 1 לאותו חוק, כך:

"כל דבר או סוג דברים שבטבע, או חלק מהם, חי, צומח, או דומם, שמקורם בשטח המדינה או מחוצה לו".

החוק האמור מטיל את נטל הראייה על אדם שברשותו, או בכלי רכבו, נמצא ערך טבע מוגן, וכך הן הוראותיו של סעיף 34 לחוק:

"נמצא בחזקתו של אדם, ברשותו, או בכלי רכב, כלי שייט, או כלי טיס, שבבעלותו או בחזקתו, ושאינו רכב ציבורי, ערך טבע מוגן, עליו הראייה שהוא מחזיק בו כדין".

בכל הנוגע לציד חיות בר, קובעות הוראות סעיף 2 לחוק להגנת חיות הבר התשט"ו 1955 כדלקמן:

"לא יצוד אדם ציד או חיות בר מוגנת אלא ברישיון ציד או בהיתר על פי סעיף 3".

סעיף 1 לאותו חוק מגדיר מהי **"חיות בר"** כיונק, עוף זוחל או דו חיים או כל חלק ממנו או תולדה שלו שאין טבעו לחיות במחיצתו של אדם.

סעיף 13 לחוק דן בנטל הראייה וקובע כדלקמן:

"נמצאו בחזקתו של אדם, ברשותו או בכלי הרכב שבבעלותו או בחזקתו, ציד או חיות בר מוגנת, עליו הראייה שהוא מחזיק בה כדין".

נמצא אם כן, כי מדובר בעבירות של אחריות קפידה. החוק אוסר החזקה של ערך טבע מוגן או פגיעה בו, אלא אם המחזיק, פעל על פי היתר או רכש את ערך הטבע מבעל היתר, או צד חיות בר על פי היתר שניתן לו.

החוק מטיל את נטל הראייה על המחזיק ו/או הצייד להראות שהוא מחזיק בערך הטבע/ החיה המוגנת, כדין.

על בסיס תשתית נורמטיבית זו, נבחן את העובדות שהוכחו במשפט.

הבירור העובדתי שלהלן יבחן איפוא את השאלה האם הנאשם החזיק ברשותו חיית בר מוגנת/ערך טבע מוגן וצד חיית בר כאמור, וככל שהחזיק בערך טבע מוגן, האם החזיק בו ביתר כדין.

אפתח ואציין, כי מהראיות עולה כי הנאשם החזיק בחוגלות שניצודו והנאשם לא הניח בפני בית המשפט ראיה כלשהי המצביעה על כך שהוא אחז בהיתר כדין המתיר לו להחזיק בחוגלות ו/או המתיר לו לצוד אותן. לא זו אף זו, הנאשם בחר שלא להעיד ועל פי הוראות סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי, הימנעות זו מחזקת את הראיות נגדו. לפי הוראות החוק הספציפי הנוגעות לענייננו, ועל פי הוראות חוק סדר הדין הפלילי, די בכך כדי להוביל להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, שעה שעה שהראיות מבססות היטב את החזקת החוגלות ברשותו והנאשם לא הרים את הנטל המוטל עליו על פי החוק.

אך גם מעבר לאמור, נראה להלן, כי המאשימה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, את יסודותיהן של העבירות המיוחסות לנאשם.

הודאת הנאשם:

בחומר הראיות מצויה הודעה שנגבתה מהנאשם מיום 28.1.13 בתחנת משטרת עכו. צוין בהודעה, כי הנאשם דובר את השפה העברית, והסכים להיחקר בשפה זו. עוד צוין, כי הנאשם וויתר על ייצוג משפטי בטרם החקירה.

בכל הנוגע לחשד שיוחס לו, טען הנאשם "**לא צדתי חוגלות, החוגלות האלה קניתי אותן מהגדה**" (שורה 1 להודעה). הוא סיפר כי הוא יצא באותו בוקר בשעה 05:00 והגיע לאיזור אריאל סמוך לשעה 07:00, וטען שבמקום יש אדם שמוכר חוגלות וממנו הוא רכש אותן. הוא שילם לו, אותו אדם הזמין אותו לביתו, הוא התארח אצלו מספר שעות וקיבל ממנו את החוגלות. עם זאת, הנאשם טען כי הוא לא מכיר את שם הכפר בו מתגורר אותו אחד. הוא נסע משם לביתו, וכאשר הגיע לצומת יגור, אסף לרכבו שני אנשים. הם כמעט ולא שוחחו בדרך, וכאשר נתקל במחסום המשטרה הם ירדו מהרכב והלכו. הנאשם אישר כי הוא נהג ברכב ניסן טראנו המצוי בבעלותו, אותו רכש מאחיו. הוא לא ביצע העברות בעלות פורמאלית, אבל הרכב שייך לו ובעלותו. הוא פירט בפני החוקר את מסלול נסיעתו.

כאשר נשאל לגבי אותה פגישה עם אותו אחד שמוכר חוגלות לטענתו, טען כי אכן לאותו אחד יש מספר טלפון אך הוא לא זוכר את מספר הטלפון, הוא לא רשום בטלפון הנייד של הנאשם, הוא סיפר כיצד קבע איתו, אך לא ידע למסור פרטים מזוהים או פרטים כלשהם אודותיו. הוא טען כי שילם כ-1,000 עד 1,200 ₪ עבור אותן חוגלות שנתפסו ברשותו. לדבריו, רכש ממנו 22 חוגלות. עוד טען, כי הוא לא מכיר את האנשים שעלו איתו בדרך. לדבריו, הם דוברי ערבית. הנאשם ציין, כי הוא מודע לכך שאסור לצוד חוגלות, ויודע שהחזקת חוגלות אף היא אסורה לו על פי החוק (שורות 40-43 להודעה). כאשר נשאל מדוע לקח איתו את רובה הצייד, וכמות גדולה של תחמושת הנועדה לצייד, אם רכש חוגלות מתות מאותו אחד, טען כי הוא התכוון לצוד יונים.

כאשר נשאל לשם מה הסכינים שנתפסו ברשותו וממה כתמי הדם שיש עליהם, טען שכתמי הדם ישנים. כאשר הטיח בו החוקר שהוא יחד עם השניים הנוספים שהיו איתו ברכבו, כאשר ברחו מהזירה, ערכו ציד לא חוקי באיזור אריאל, אמר לחוקר "אנחנו ניפגש בבית המשפט תוכיח לי את זה בתמונות והשופט ישפוט" (עמ' 4 שורות 32-36).

עוד נשאל האם עצר בדרך חזרה מאריאל וירד מהרכב, והשיב כי עצר בדרך לעשות את צרכיו ולקנות שוקו או קפה הפוך, הוא לא זוכר בדיוק מה. לדבריו עצר בתחנת דלק שבכביש 6. הוא טען שהוא יצא מכביש 6 ביקנעם והמשיך עד אחיהוד לכיוון ביתו. כאשר נשאל מדוע נוסע שהיה איתו ברכב, שלדבריו הוא לא מכיר אותו, ואסף אותו במקרה, וישב מאחור בעת המעצר, אסף את החוגלות ושם אותן בצידנית אפורה עם מכסה אדום שנמצאה אותה עת בחדר החקירות, טען הנאשם כי הוא לא יודע.

בסמוך לשלב זה בחקירה, ביקש הנאשם לשוחח עם אשתו, טלפונית, והדבר ניתן לו. לאחר מכן, נמשכה חקירתו, והוא נשאל אם ברצונו לומר דבר מה נוסף. הוא השיב בחיוב, התוודה ואמר:

"כן אחרי שחשבתי עם עצמי החלטתי להגיד את האמת שאני עשיתי טעות שלקחתי את הבן שלי ג'ואד איתי אחרי ששכנעתי אותו שאני כל השבוע לא רואה אותו רק ביום שבת ובקשר לסאלח אנו שכנענו אותו שהוא ילווה אותי רק בשביל לנהוג הוא לא נגע ברובה אני נשבע לך ושום דבר לא עשה, אני עשיתי הכל ואני מודה בטעות שלי

ש: היכן אם כך, צדתם את החוגלות?

ת: באיזור גדרה אם אני לא טועה ולא זוכר כל כך את המקומות אבל שם

ש: של מי הרכב?

ת: של סאלח

...

ש: האם היית באיזור אריאל?

ת: לא הייתי

ש: ולא רכשת חוגלות היום?

ת: לא

...

ש: האם יצאת לכיוון הדרום במטרה לצוד חוגלות?

ת: לא בדיוק, אם יש ברווזים ויונים אז גם כן

...

ש: מדוע סאלח וג'ואד ברחו?

ת: נשבע לך לא יודע, הילד פחד להסתבך בגלל שהוא חייל

...

ש:מדוע החלטת לספר כעת את הגרסה האמיתית [מילה לא ברורה - ש.ב.]?

ת: אני אכלתי אותה נפלתי בפח ולא רוצה לשקר

ש: האם ברצונך לומר דבר מה נוסף?

ת: אני מאוד מצטער כי אף פעם לא עשיתי דבר כזה זה פעם ראשונה שיצאתי השנה לאיזור הזה ואני מוכן להישבע".

הנה כי כן, הנאשם התוודה כי יצא לאזור גדרה לצוד חוגלות, הוא נוקט בלשון "ציד" ומציין את סוג הציד "חוגלות". הוא מדבר בלשון רבים, ולא בכדי. על מנת לסבר את אוזנו של הקורא, אציין כבר עתה, כי נכחו איתו ברכב בנו ג'ואד שלבש מדי צה"ל (החשיבות לתיאור הלבוש תובן בהמשך), ואחיו של הנאשם, סאלח. הוא מאשר, כי כלל לא רכש את החוגלות שניצודו כפי שטען קודם לכן, ושהכוונה ביציאה דרומה היתה לצוד ברווזים, יונים וחוגלות. עוד מסר, כי ברצונו להתוודות ולמסור את האמת הואיל וחש שעשה טעות והוא "לא רוצה לשקר" - כך כלשונו.

גובה ההודעה מר ליעד לינג העיד במשפט, מסר שהוא משמש כ-12 שנה כאיש חקירות במודיעין וגם בתחום החקירות, סיפר כיצד גבה את הודעתו של הנאשם תוך הסברת זכויותיו והחתמתו על כך. עוד הוסיף, כי הוא ניהל את החקירה בתיק, והדגיש כי בהודעה שגבה ממנו, הודה הנאשם במיוחס לו, תוך שהוא מפרט את הדברים ומציין כי מי שנכח באוטו הם אחיו סאלח ובנו ג'ואד, שהיה באותה עת חייל. הוא ציין, כי שניהם ניסו להתחמק מהחקירה, אך לפחות זומנו ונחקרו, ואף הוגש נגדם כתב אישום.

בכל הנוגע להודאתו של הנאשם, תיאר לינג את הדברים, וציין כי בתחילת החקירה טען הנאשם, כי הוא נסע לבד ברכב, והרחיק את אחיו ובנו החייל מהאירוע. לגבי החוגלות שנתפסו ברכבו, טען, שהוא קנה אותן מאדם תושב השטחים מכפר ליד אריאל, איתו תיאם יום קודם לכן את המפגש. בשלב מסוים בחקירה, החליט לומר את האמת והתוודה (עמ' 23 שורות 18-27).

יצוין, כי בהודעה מאוחרת יותר שנגבתה מהנאשם כשנה וחצי לאחר האירוע, ביום 15.3.15 (ת/18), חזר בו הנאשם מהודאתו, טען שאחיו ובנו לא היו ברכב, שלא צד ולא החזיק בחוגלות, אין לו מושג מה עשו החוגלות בתוך רכבו.

לדבריו, הוא עמד במהלך החיפוש ברכב, הוא לא ראה אותן, למרות שעמד לצד השוטרים שביצעו את החיפוש, והרחיק עצמו מהאירוע.

החוקר לינג נחקר חקירה נגדית ארוכה, מפורטת, וממצה, וככל שנחקר התרשמתי כי ההודעה שגבה מהנאשם נגבתה באופן חופשי ומרצון של הנאשם. חקירתו לימדה, כי החוקר עשה את מלאכתו נאמנה, חקר את הנאשם בכל הנקודות הרלוונטיות לאירוע, הקפיד על זכויותיו של הנאשם, ואף איפשר לו להתקשר אל אשתו כאשר ביקש זאת.

הודאתו של הנאשם מפורטת דיה, נאמרה בסמוך לאירוע, באופן ספונטני, תוך שנלמד ממהלך גבייתה כי הנאשם ביקש להתוודות, הוא היכה על חטא, הסביר את מעשיו, ואת הסיבה מדוע הרחיק את בנו מהאירוע (היותו חייל). אמנם, זמן רב לאחר מכן, מסר הנאשם גרסה המתכחשת להודאתו, אך אין בידי ליתן לה כל משקל הן מהטעמים המפורטים לעיל בדבר הודייתו של הנאשם, והן בשל כך שהגרסה המאוחרת, המתכחשת, אינה עולה בקנה אחד עם הראיות בתיק, ואף לא עם השכל הישר. כך למשל, שולל הנאשם באופן גורף כל נתון עובדתי, לרבות נוכחתם של אחיו ובנו בעת עיכוב הרכב כאשר ברור לפי הראיות שהרכב עוכב במקום והם נכחו.

יצוין, כי ההגנה לא טענה בתחילת המשפט או במהלכו, אף טענה מאבות הפסול, בניסיון לתקוף את ההודאה. ממילא לא נוהל משפט זוטא ביחס להודאה, ולכן הודאתו של הנאשם, על כל פרטיה, עומדת בעינה. להודאה זו מצטרף מצבור ראיתי עשיר שלא זו בלבד שמחזק אותה, אלא הוא עולה בקנה אחד עמה ומוביל להרשעת הנאשם, כפי שנראה להלן.

התפיסה והחיפוש:

מחומר הראיות שבפני בית המשפט עולה כי ב-28.12.13 סמוך לשעה 17:20, התקבלה שיחת טלפון בה נמסר כי בסמוך לתחנת דלק פז, המוקמת בין גדרה לחפץ חיים, נצפה, רכב ניסאן טראנו בצבע אפור, כשהדלת האחורית פתוחה, ובסמוך לו עומדים שלושה אנשים, כאשר בתוך הרכב חוגלות. המודיע מר איתי ארזי, חקלאי מהסביבה, מסר גם את מספר הרכב, וציין כי אחד האנשים לבוש מדי צה"ל.

יצוין, כי ארזי נחקר ומסר הודעה מפורטת (ת/23), ממנה עולה, כי מדובר בחקלאי אשר מעבד את אדמתו בסמוך לתחנת דלק פז בין גדרה לחפץ חיים. ארזי מסר, כי הבחין ברכב מסוג ניסאן טראנו בצבע אפור, ציין את מספר הרישוי של הרכב. הוא הבחין בו כשהוא חונה בתחנת הדלק, ליד עמדת מילוי אויר, כשלידו שלושה אנשים שנמצאים בחלק האחורי של הרכב, הדלת האחורית פתוחה, והוא הבחין שהם "מתעסקים עם חוגלות שנמצאות ברכב" (שם בשורות 7-8). עוד הבהיר, כי הוא יודע כי מדובר בחוגלות, הואיל כי הוא מכיר את העוף הזה, הוא חקלאי מאז ילדותו, נמצא הרבה בשטח, וגם צייד ברישיון, ולצורך כך עבר מבחן זיהוי עופות, כך שהוא זיהה היטב שמדובר בחוגלה והוא גם יודע שחוגלה אסורה בציד.

אשר לאנשים שנכחו במקום, מסר ארזי כי אחד מהם צעיר, לבוש מדי צה"ל. הוא הבחין בכל התרחיש, הואיל ונסע עם טרקטור ומזרעה רחבה באיטיות, ועבר בסמוך "ליד הרכב שלהם" (שם, שורה 20). ואז התקשר לפקח רשות הגנת

הטבע, מר הלל עזרן ומסר לו את המידע הזה.

הפקח הלל עזרן, ציין בדוח הפעולה שערך בעניין זה (ת/20), כי הוא יצא מביתו בקיבוץ גבעת ברנר לכיוון גדרה, כאשר הוא בקשר טלפוני עם ארזי, המודיע, שהחל בינתיים לזרוע בשדה סמוך לתחנת הדלק. בשלב מסוים, מסר לו ארזי, כי שלושת האנשים נכנסו לרכב והחלו בנסיעה לכיוון כביש חפץ חיים, ובכיר פנו ימינה לכיוון כביש 40. עזרן הגיע לתחנת הדלק, נפגש עם ארזי אשר הראה לו ליד מתקן מילוי האוויר, נוצות אותן הוא זיהה כנוצות של חוגלות. הוא התקשר לחוקר ליעד לינג, מסר לו את פרטי האירוע ואת מספר הרכב, על מנת שניתן יהיה לאתר את השלושה בדרך צפונה.

החוקר ליעד לינג מוסר כי בשעה 18:00 יצר איתו קשר טלפוני הלל עזרן, ומסר לו כי חקלאי המוכר לו יצר עמו קשר מאחר והבחין ברכב מסוג ניסאן טראנו בצבע אפור, החונה בתחנת דלק הסמוכה למחלף המוביל לכביש 6 צפונה, וכי ברכב שלושה אנשים, אחד מהם צעיר לבוש מדים, והחקלאי הבחין ברכב בחוגלות, ובכך שהשלושה ניקו נוצות מהרכב. החוקר לינג בדק את מספר הרכב, אותו מסר לו הפקח הלל, והרכב נמצא כשייך למר סלאח אבו יוסף מירכא (אחיו של הנאשם). הוא עידכן את יתר הפקחים אמיר פרדיאן ואייל מילר, על מנת שאלה יצרו קשר עם משטרת ישראל וינסו לעכב את הרכב טרם הגעתו לכפר ירכא.

הפקח אייל מילר, ערך דוח ממנו עולה, כי החוקר ליעד לינג התקשר אליו, דיווח לו על ג'יפ ניסן טראנו אפור, שנראה בתחנת דלק פז באיזור גדרה, עוסק בניקוי חוגלות, וביקש ממנו לאתר את הרכב. הפקח מילר העריך כי הרכב נמצא בדרכו לירכא, ולכן החליט לבקש סיוע מהמשטרה על מנת לחסום את אחד הכבישים בדרך לירכא. מילר עידכן את הפקח אמיר פרדיאן בפרטי האירוע, ופנה לגורמים המתאימים על מנת לבצע חסימת צירים, בכדי לתפוס את הג'יפ הטרנו.

בשעה 19:30 לערך, הודיע לו אמיר פרדיאן, כי הרכב הגיע לצומת אחיהוד שם נתפס ועוכב. הפקח מילר התבקש להודיע גם למשטרת עכו, על מנת שתשלח ניידת שוטרים, מכיוון ששני מעוכבים מתוך שלושה ברכב ברחו מהמקום. עוד הוא ציין, כי הוא הגיע למקום, שם פגש גם בחוקר ליעד לינג, ובוצע חיפוש ברכב החשוד (ראה ת/21).

אמיר פרדיאן מסר, כי הקים מחסום בקרבת צומת אחיהוד, יחד עם משמר הגבול, ולאחר זמן מה, דיווח כי הרכב עוכב, וברכב נמצאו חוגלות ונשק. לינג הגיע למקום ולמד מאמיר פרדיאן, כי שני חשודים עזבו את המקום, והנאשם עוכב לתחנת משטרת עכו. לינג התקשר לחשוד שעזב את המקום, אחיו של הנאשם, מר סלאח אבו יוסף, מספר פעמים, אך לא היה מענה. הוא הגיע לתחנת משטרת עכו, פגש בנאשם ובנוכחותו ערך חיפוש ברכב יחד עם אמיר פרדיאן. בחיפוש הבחין בכמות גדולה של כדורים רפואיים מסוגים שונים, במשקפי ראייה, רובה ציד חד קני, סכין עם כתמי דם, תיק ובו נוצות של חוגלות ו-26 חוגלות שניצודו והושמו בצידינית אפורה שהייתה ברכב. כמו כן, נצפו ברכב נוצות של חוגלות, כתמי דם החשודים של חוגלות, תחמושת כדורי צייד ומשקפת וחגורה לכדורים. נמצאה סכין נוספת, מתקבעת, עם נוצות של חוגלה עליה. המוצגים צולמו על ידי החוקר (ראו ת/4).

לאחר מכן, פנה לינג לחקור את הנאשם, ובמהלך החקירה התקשר הנאשם, לבקשתו, לאשתו, איתה שוחח בשפה העברית, ואף אמר לה, כי הוא הודה במעשה, ושאל היכן בנו ג'ואד. עוד הסביר לה, כי מבקשים את הבן לחקירה, וכן

את דודו סאלח. בתום השיחה, ביקש הנאשם לחזור בו מהודאתו, ולמסור גרסה אחרת, תוך שהוא מבקש מהחוקר "לקרוע את העדות שמסר קודם לכן" (ת/7 שורה 31).

הפקח אמיר פרנדיאן העיד בפני בית המשפט, כל המסמכים שערך בנוגע לאירוע הוגשו בהסכמה. בדו"ח הפעולה שערך ביום 30.12.13 אודות האירוע (ת/1) מסר, כי לינג התקשר אליו ומסר לו שיש ג'יפ ניסן בצבע אפור השייך לסאלח אבו יוסף וישנו חשד כי ברכב יש נשק וחוגלות, וביקש שינסה בסיוע המשטרה לעכב את הרכב כאשר יגיעו לאזור שלו. בהמשך דו"ח הפעולה, מתאר כיצד כאשר עצר את רכב הנאשם, ראה כי ברכב ישבו שלושה גברים - הנאשם, אחיו של הנאשם ובחור צעיר נוסף שהיה במדי ב' של צה"ל, וכי הציג בפניהם תעודת פקח ומסר להם כי הם מעוכבים, כאשר מאותו רגע התנהגות שלושת הגברים הייתה לחוצה מאוד.

פרנדיאן מסר כי שאל אותם אם יש נשק ברכב, והם ענו לו שלא ידוע להם על הימצאות נשק ברכב.

בהמשך תיאר כיצד ביקש מהנאשם לצאת מהרכב ולהוציא את הנשק כי ידוע לו שיש נשק ברכב ושהם חזרו מצייד, ואכן הנאשם הוציא את הנשק מהרכב, הודה שהוא שלו, ומסר לו אותו, את הנשק הכניס לרכב הרשות ונעל אותו. בהמשך אחיו של הנאשם ניסה להתניע את הרכב, השוטר איברהים אמר לו שהם מעוכבים והוא ראה את הבחור השלישי במדים, מתעסק במשהו במושב האחורי, כאשר הביט לשם, ראה שהוא דוחס חוגלות לתוך תיק קטן, ואז אמר לנאשם שיוציא את התיק עם החוגלות, וגם אותו שם ברכב הרשות ונעל אותו. כאשר חזר, ראה שאחיו של הנאשם נעלם, ואילו החייל הלך לכיוון צומת אחיהוד, לאחר שהשוטר אמר לו שהוא יכול ללכת ושהוא אינו קשור לזה.

עוד תיאר פרנדיאן בדו"ח, כי בהמשך בוצע חיפוש ברכב, בתחנת המשטרה, ונמצאה נוצה החשודה כנוצת חוגלה מתחת למושב הנוסעים מאחור ותיק עם כדורי צייד רבים. מרגע שתפס את החוגלות מסר לו הנאשם כי הם קנו אותן בגדה, בחקירת הנאשם הכחיש שהיו עמו אנשים ברכב, אך בהמשך הודה, כי בנו ואחיו היו עמו וכי החוגלות ניצודו.

בחקירתו הנגדית אישר פרנדיאן, כי התיק שלתוכו דחס החייל את החוגלות הוא הצידינית. לגבי מספר החוגלות טען הפקח, כי ספר את החוגלות ביום האירוע בתחנת המשטרה, ולאחר מכן הן הועברו לשקית הירוקה. לשאלת בית המשפט, מסר העד, כי עשו שרשרת מוצג, וכי מוצג החוגלות היה צריך להיות במקפיא וכן ציין, כי על מנת לזהות איזה מוצג שייך לאיזה אירוע, מסר הוא רושם על השקית עצמה בטוש ומצמיד פתקית.

השוטר חאלד איברהים מתאר בדוח פעולה שערך (ת/30) את עיכוב הרכב וכיצד הבחין בתוך הרכב רובה צייד בתוך נרתיק, ומאחורי הכסא ברכב הבחין בחוגלות. הוא ציין כי ברכב היו שני נוסעים, אחד ישב ליד הנהג והשני במושב האחורי. לאחר שירדו מהרכב עמדו בצד ועזבו את המקום.

מסקנות וממצאים:

אשר לעבירת איסור החזקת ערך טבע מוגן -

עבירה זו הינה עבירת אחריות קפידה ועל כן כל שנדרשת התביעה להוכיח בעניין זה היא החזקת החוגלות, ואילו על הנאשם מוטל נטל הראיה להראות, כי הוא מחזיק באותן ערך טבע מוגן, כעולה מלשון החוק והוראותיו.

לאחר שנבחנו כלל הראיות והעדויות שהובאו בפני בית המשפט נמצא לקבוע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי ברכב נתפסו חוגלות שהינן ערך טבע מוגן.

אפתח בהיותה של החוגלה ערך טבע מוגן, ואפנה בהקשר זה לחוות דעתו של ד"ר סיימון נמצוב (ת/26), ממנה עולה כי החוגלה מוגדרת כערך טבע מוגן מאז 7/2/2005 וכחית בר מוגנת מאז 1/9/2006. עם זאת, מעניקה רשות הטבע והגנים רשיון לציד חוגלות, אך ההיתר מצומצם לצרכים המופיעים בסעיף 3 לחוק הגנת חיות הבר, כשעיקר הטעם לכך הוא מניעת סכנה לציבור, למשל, בתוך תחום נתב"ג בשל החשש שהעופות יזיקו למטוסים הממריאים והנוחתים, על הסכנה שיש בכך לחיי הנוסעים. בחוות הדעת עומד ד"ר נמצוב על חשיבותה של החוגלה במאזן האקולוגי ותרומתה למארג הסביבתי. חוות דעת זו הוגשה בהסכמה ולא נסתרה בראיה כלשהי מצד ההגנה.

בכל הנוגע לעצם החזקת החוגלות ברשותו של הנאשם, הנאשם הודה במהלך חקירותיו, במספר הזדמנויות שהחזיק את החוגלות. גרסתו של הנאשם הייתה גרסה מתפתחת וכבושה, כאשר תחילה מסר שהחזיק את החוגלות לאחר שקנה אותם מאדם בגדה. בהמשך, ולאחר ששוחח טלפונית עם אשתו, החליט להתוודות בכל ולהודות כי הוא צד את החוגלות וכך הן הגיעו לידי, ובשלב מאוחר יותר, שינה שוב את גרסתו ומסר כי אינו יודע דבר על החוגלות שנמצאו ברכבו.

מעדויות הפקחים ודו"חות התפיסה שהוצגו בפני, עולה כי ברכבו של הנאשם נמצאו, בין היתר, 26 חוגלות מתות, אשר נורו ונשחטו בצווארן. החוגלות נתפסו על ידי הפקח אמיר פרנדיאן, והועברו על ידו למחסן קירור עד לבדיקתן.

בהקשר זה יצוין, כי הוגשה חוות דעתו של אוהד הצופה אקולוג עופות (ת/27) אשר אישר כי הנוצות ברכב הנאשם היו של חוגלות וכי הנוצות על הסכין המתקבעת הן של חוגלות (ראו ת/4 תמונת הסכין כשהיא מקופלת ועל הלהב שלה נוצות).

יודגש, כי תפיסת החוגלות לא הייתה פועל יוצא של בדיקת רכב שגריתית, אלא מדובר במבצע תפיסה רב משתתפים שהחל בעקבות דיווח של חקלאי באזור, אשר הבחין בחוגלות המתות ברכבו של הנאשם והתקשר לפקח הלל עזרן לדווח לו על שראה, כאשר אותו פקח יצא מביתו לכיוון מיקום רכבו של הנאשם, על פי דיווח המודיע, והתקשר לתגבורת נוספת של חוקרים ופקחים מרשות הטבע והגנים וכן שוטרים מהמשטרה. לבסוף, עוכב הנאשם על ידי הפקח פרנדיאן ושוטר נוסף, בעקבות החשד שדווח כי הוא מחזיק בתיקו חוגלות. מעבר לחשד סביר זה שהגיע בעקבות דיווחו של החקלאי כאמור, מציין הפקח בבירור, כי כאשר עיכב את הנאשם, ושני הנוסעים הנוספים שהיו ברכב, הבחין בבחור הצעיר, החייל, מתעסק עם משהו במושב האחורי של הרכב, והבחין כי מדובר בחוגלות אותן הוא דוחס לתוך תיק.

בעקבות כך, החשד הסביר שהיה לפקח על מנת לעכב את רכבו של הנאשם ולעשות בו חיפוש, התחזק, והוא הורה לנאשם להוציא את החוגלות מהרכב. תיאוריו של פקח רשות הטבע והגנים פרנדיאן, מקבלים חיזוק מעדותו של השוטר חאלד איברהים אשר נכח עימו במהלך התפיסה, אשר מאשר את תפיסת החוגלות. בנסיבות, היתה לפקחים האוחזים בסמכויות זהות כשל שוטרים, לערוך חיפוש ברכב והוא נערך כדיון, ויצוין כי הנאשם לא התכחש לממצאיו.

אשר לעובדה כי מדובר בחוגלות שניצודו ע"י הנאשם, מעבר להודאה הברורה והחד משמעית של הנאשם, כי צד

חוגלות, והוא כצייד יודע היטב כי מדובר בחוגלות, כעולה מהודאתו, הרי שמשלב תפיסת הרכב במחסום שהציבו פקחי הרט"נ והמשטרה, ועד לזיהוי המדעי של החוגלות ע"י מומחי התביעה, ישנן עדויות המזהות את העוף שנתפס ברכב הנאשם כחוגלות.

יצוין בהקשר זה, כי לא נתתי משקל לזיהוי העופות ע"י מר ארזי, אותו חקלאי שמסר, כי הבחין בנאשם אחיו ובנו "מתעסקים בחוגלות" בחלקו האחורי של ג'יפ הטראנו, והנוצות שהבחין במקום עמידת הג'יפ, הואיל ועדותו היתה בגדר עדות סברה והנוצות הללו לא הוצגו כראיה. אולם, אינני ניזקק להן לאור המסקנה בדבר נסיעת הג'יפ מהמקום עד לעיכובו ע"י השוטרים, התפיסה וממצאיה, כאמור לעיל.

מכאן המסקנה העובדתית שהנאשם החזיק ברשותו 26 חוגלות. לאור הוראות סעיף 34 לחוק הגנים הלאומיים, נטל הראיה עבר אל הנאשם להראות, כי החזיק בחוגלות כדין, אך הנאשם לא הראה, כי החזיק בהן כדין, ההיפך מכך.

כפי שראינו לעיל, הנאשם הודה במפורש, כי צד את החוגלות, והבהיר כי עשה טעות כלשונו. כך שברור כי הנאשם פעל שלא כדין.

גם אם אתעלם מעצם ההודאה הברורה על ציד החוגלות על ידו, הרי שחומר הראיות עולה כי הוא החזיק בחוגלות ברכבו. בתחילת חקירתו סיפק הסבר קלוש כאילו רכש אותן מאלמוני מהגדה שאת פרטיו לא ידע למסור, ובהמשך, כאמור, התוודה והודה כי צד אותן. אף אם הייתי מתעלם מהראיות הרבות המוכיחות, כי צד את החוגלות, כפי שהנאשם הודה, והייתי נוטה לגרסתו, כאילו לא צד את החוגלות, אלא קנה אותן ממאן דהוא מהגדה, אין בכך כדי להוות אישור להחזקתן כדין לפי החוק. כך שאף אם זו הייתה גרסת אמת, ואין בידי לקבוע כך, לא היה בה כדי לפטור את הנאשם מאחריות פלילית לעבירה המיוחסת לו.

מעבר לכך, גרסתו של הנאשם כאילו רכש את החוגלות אופיינה בסתירות ופרכות רבות, כאשר הנאשם כשל לספק פרטים ותיאור נוסף אודות אותו אדם אשר מכר לו את החוגלות, על אף שלטענתו התארח בביתו מספר שעות טרם שקיבל ממנו את החוגלות. הנאשם בחר שלא להעיד, ולא מצאתי לקבל גרסה זו כאמינה נוכח הפרכות הרבות בה.

בנוסף, ומעבר לשינוי גרסתו בעניין אופן קבלת החוגלות לידיו 3 פעמים במהלך חקירותיו, הנאשם אף לא אמר אמת אודות האנשים שהיו איתו ברכבו, כאשר מסר כי הוא אינו מכיר את האנשים שישבו איתו ברכב, והצעיר שביניהם דחס את החוגלות לתוך תיק, כאשר בהמשך התברר כי מדובר בבנו החייל ובאחיו סאלח. מאוחר יותר בחקירה, הבהיר הנאשם מדוע לא אמר אמת. הוא ביקש לגונן בעיקר על בנו החייל על מנת שלא יסתבך, כלשונו.

אשר לטענות הנאשם בדבר "שרשרת המוצג" ותיעוד, אכן, אין להפריז בחשיבותו של תיעוד מפורט אודות פעולות חקירה לרבות חשיבותו של תיעוד בדבר "שרשרת מוצג", והדברים ברורים למדי, לכן לא ארחיב.

עם זאת, לא מצאתי כי בנסיבות, ניתן לקבוע כי נפלו כשלים ראייתיים המצדיקים פסילת החוגלות כראיה בשל תיעוד לא מדויק ואנמק בקצרה.

ראשית, אחזור ואדגיש כי הנאשם עצמו הודה ואישר כי מדובר בחוגלות שניצודו והיו ברשותו, ולכן ראייה זו, כשהיא מצטרפת ליתר הראיות, ביניהן, תמונות המתעדות את החוגלות השחוטות, את רכב הנאשם ואת התפיסה עצמה - מבססת דיה את אחריותו, והשאלה הראייתית הטכנית של 'שרשרת המוצג' היא משנית.

שנית, ישנו תיעוד בתיק בדבר תפיסת החוגלות ואפנה בהקשר זה, בין היתר, לתיעוד של אמיר פרנדיאן ולת/22 של מר שי קורן, המתאר את חיפוש והתפיסה, ומציין כי החוגלות היו **"רכות וטריות"** ועל פי נסיונו הן **"ניצודו לפני זמן לא רב"**. הן צולמו תועדו והועברו למעבדה לבדיקה, הן הובאו בשקית ניילון לשם הוכנסו ע"י הפקחים, שסומנה א.פ. ע"י הפקח אמיר פרנדיאן, עורך החיפוש והתפיסה, הן הוצאו מהשקית, נספרו ונבדקו ע"י ד"ר רונה נדלר (ראו ת/25). נוכח התשתית הראייתית לא מצאתי כי נפלו פגמים בעוצמה המצדיקה 'קטיעת השרשרת' ולצורך קביעה, כי לא הוכח שהחוגלות שניצודו ונתפסו ברכבו של הנאשם, אינן החוגלות שנבדקו במעבדה.

לאור האמור, אני קובע כי הנאשם החזיק ב - 26 חוגלות, שהינן ערך טבע מוגן, ללא שהיה בידו אישור לכך כדין.

אשר לעבירת צייד חיות בר מוגנת ללא היתר וללא רישיון צייד -

במסגרת החיפוש ברכבו של הנאשם, נשאל הנאשם האם הוא מחזיק ברכבו ברובה והתבקש על ידי הפקח פרנדיאן למסור את הרובה. הנאשם תחילה הכחיש שיש ברשותו רובה, אך בהמשך לאור התעקשותו של הפקח פרנדיאן, מסר את הרובה לידיו והוא נתפס. עדות לכך ניתן למצוא גם בדו"ח הפעולה שערך השוטר איברהים שהיה יחד עם הפקח פרנדיאן באותה העת. תמונות של רובה הצייד הוגשו (ראה תמונה 22 בת/4).

בנוסף לרובה הצייד שנמצא ברכבו של הנאשם בסמוך לחוגלות, נמצאה בתיק סכין, אשר עליה כתמי דם (ראה תמונה 24 בת/4).

שני הממצאים שנמצאו ברכב, הן רובה הצייד והן הסכין עם כתמי הדם, תואמים את שיטת הצייד והשחיטה של החוגלות, אשר נמצאו יריות ושחוטות בצווארן ואפנה בעניין זה לחוות דעתה של ד"ר רונה נדלר (ת/26), אשר ערכה בדיקה פיזיקאלית וצילומי רנטגן לגופותיהן של החוגלות ומצאה כי **"לכל החוגלות היה צוואר שחוט, נראה כי השחיטה נעשתה על ידי חפץ חד"**, וכמו כן ציינה כי מצאה בגופות החוגלות חלקים מתכתיים, ושברי עצמות עקב חדירת העצמים המתכתיים.

כמו כן, הוגשה חוות דעתו של אוהד הצופה אקולוג עופות (ת/27) אשר אישר, כאמור, כי הנוצות ברכב הנאשם, היו של חוגלות, וכי הנוצות על הסכין המתקבעת, הן של חוגלות (ראו ת/4 תמונת הסכין ועליה נוצות).

ממצאים אלה, כשהם מצטרפים לרובה הצייד וכדורי ציד שנמצאו באמתחתו של הנאשם מלמדים, כי הנאשם צד את החוגלות ברובה הצייד ולאחר שניצודו שחט אותן בסכין. יצוין, כי לא הובאה כל חוות דעת לסתור וחוות דעת המומחים מטעם התביעה ממילא לא נסתרה בראיה כלשהי.

לפיכך, הנני קובע כי הנאשם צד את החוגלות שנמצאו ברשותו.

סוף דבר:

אשר על כן, הנני קובע כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר ועל כן הנני מרשיע את הנאשם בעבירות **של איסור החזקת ערך טבע מוגן** - בניגוד לסעיפים 33 (ד) ו-57 (א) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח 1998 ובניגוד לתקנה 2(א) לתקנות גנים לאומיים, שמורות טבע ואתרי

הלאום (איסור פגיעה בערכי טבע מוגנים), התשמ"ד - 1983; וצייד חיית בר מוגנת ללא היתר וללא רישיון צייד -
בניגוד לסעיפים 2 ו-14 (ב) לחוק הגנת חיית הבר, התשט"ו - 1955

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ח, 25 מרץ 2018, במעמד הצדדים